

Lessen over geven

N.a.v. de geschiedenis van Ananias en Saffira

We lezen in Handelingen 5 hoe het echtpaar Ananias en Saffira samen overlegd hebben over het beheer van hun geld; over de vraag welk deel ze aan de Heer zouden geven en welk deel ze voor zichzelf zouden houden; en over de vraag hoe ze dit aan de apostelen zouden voorstellen, nl. huichelachtig, alsof ze alles aan God gaven.

Wat heeft deze geschiedenis ons als echtparen van deze tijd te zeggen? Ook wij overleggen in onze binnenkamer! Dat moeten wij ook. Wij overleggen over de opvoeding van onze kinderen, als God ons die gegeven heeft. Wij overleggen de problemen, die onze taken en ons beroep met zich meebrengen. Zo zou ik door kunnen gaan. Zoeken we daarin bevrediging voor onszelf en de eer van mensen? Zijn we ons bewust dat bij dit geheime overleg ook God meeluistert? Of beter nog: geven we Hem een plaats, de *eerste* plaats bij al ons overleg? Is daarbij ook Zijn Woord richtsnoer voor al ons handelen? Of laten we ons alleen maar leiden door ons zo hoog genoteerde 'gezonde verstand'?

De geschiedenis van Ananias en Saffira plaatst ons ook voor de vraag: hoe moeten we ons bezit beheren en onze inkomsten besteden? We weten dat dit voor de gelovigen in de dagen van Ananias en Saffira geen vraag was. Men heeft wel gezegd dat dit gedrag onverstandig was, want het had tot gevolg dat alle gelovige Joden armlastig werden en er elders voor hen gecollecteerd moest worden. Maar zij hebben wel gehandeld naar het woord van de Heer in Lukas 12 vers 33 en zich daardoor een onuitputtelijke schat in de hemelen verworven, waar geen dief bij komt en geen mot ze bederft; want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. Als voor ons die schat op aarde is, zal aardsghezindheid het noodzakelijke gevolg zijn. Daaruit kan gemakkelijk geldgierigheid ontstaan, wat in 1 Korinthe 5 vers 10,11; 6 vers 10 tot de ernstige zonden gerekend wordt.

We horen wel eens de uitspraak dat geld de wortel is van alle kwaad. Dat klopt niet. Er kan met geld zeer veel goeds gedaan worden. In 1 Timotheüs 6 vers 10 staat: 'De **geldzucht** is **een** wortel van alle kwaad. Door daarnaar te streven zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord'. In het voorafgaande vers staat: 'Maar wie rijk willen worden, vallen in verzoeking, in een strik en in vele onverstandige en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en ondergang'. Maar er zijn ook gelovigen aan wie God rijkdom heeft toevertrouwd. Voor hen staat in vers 17: 'Beveel de rijken in de tegenwoordige eeuw niet hoogmoedig te zijn en hun hoop niet te stellen op de onzekerheid van de rijkdom, maar op God, die ons alles rijkelijk geeft om te genieten; om wèl te doen, rijk te zijn in goede werken: om vrijgevig te zijn en mededeelzaam. Zo leggen zij voor zichzelf een goed fundament weg voor de toekomst, opdat zij het ware leven grijpen'. Tenslotte vernemen we in Hebreëen 13 vers 16: 'En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft

God een welbehagen’.

In het Oude Testament vinden wij een norm voor het geven. De Joden moesten een tiende van hun inkomsten afstaan voor de eredienst van God. Daarvan werden de Levieten onderhouden die daarvan weer tien procent aan de priesters moesten afstaan. Dat was het minimum voor het geven. Daarboven kwamen nog de vrijwillige offers en de giften voor de armen. Zo’n verplichte norm vinden we in het Nieuwe Testament niet. Dat zou ook niet kunnen omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade staan. Maar ik denk dat het toch een slecht begrepen en een onwerkzame genade zou zijn als ons geven onder het minimum zou blijven van het geven van het aardse volk van God.

Behalve de al genoemde plaatsen wil ik nog wijzen op 2 Korinthe 8 en 9, twee hoofdstukken die helemaal aan het geven gewijd zijn, maar waarin ook geen enkel wettisch beginsel genoemd wordt. Paulus stelt aan de gelovigen in Korinthe de Macedoniërs ten voorbeeld, in wie de genade van God zó gewerkt had dat zij ondanks hun diepe armoede overvloedig waren geweest in de rijkdom van hun liefdadigheid. Zij hadden zelf gevraagd aan de inzameling te mogen deelnemen en uit eigen beweging naar vermogen bijgedragen, en zelfs meer dan dat. Het geheim was dat ze tot geloof in Christus waren gekomen Die Zichzelf voor hen had overgegeven. Toen hadden ze zichzelf éérst aan de Heer gegeven en daarna, door die liefde gedreven, ook aan de anderen. Toen was het geen vraag: hoeveel *moet* ik geven, maar: hoeveel *kan* ik geven?

In hoofdstuk 9 vers 7 komen ook de woorden voor: ‘Laat ieder geven, naardat hij in zijn hart heeft voorgenomen; niet met tegenzin of uit dwang, want God heeft een blijmoedige gever lief’. Als de liefde van Christus zo’n plaats had gehad in de harten van Ananias en Saffira zouden ze nooit op zo’n verschrikkelijke manier gestorven zijn. En als wij Christus de eerste plaats geven in ons hart, kan de satan geen vat op ons krijgen. Dan zal daarin ook geen plaats zijn voor het zuurdeeg, de huichelarij van de farizeeën.

In zijn zevenvoudig ‘wee u’ heeft de Heer Jezus de huichelachtigheid van deze mensen in het licht gesteld en Zijn oordeel over hen uitgesproken (Matth. 23). De Heer vergeleek hun leer en praktijk met zuurdeeg, dat in de Bijbel altijd een beeld van het kwaad is. Toen de Israëlieten in Egypte hun pascha vierden, moesten ze hun huizen doorzoeken, want er mocht geen zuurdeeg aanwezig zijn. De apostel Paulus roept de gelovigen op het oude zuurdeeg uit te zuiveren. ‘Laten wij daarom feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid’ (1 Kor. 5:8). De farizeeën gaven nauwgezet de tienden van alles. Dat was goed. Maar ze gaven hun aalmoezen en spraken openlijk lange gebeden uit om wegens hun vroomheid door de mensen geprezen te worden. Dat was fout, dat was zonde.

En wij? Als wij onze huizen doorzoeken, zijn ze dan vrij van zuurdeeg? We moeten dit natuurlijk geestelijk toepassen. Hoe gaan wij als man en vrouw met elkaar om? Zijn we open en eerlijk voor

elkaar in oprechte liefde of heeft huichelarij hierin ook een plaats? Wat is er in onze boekenkast te vinden? Het zit in onze natuur zich voor God en mensen beter voor te doen dan we zijn. En in welke atmosfeer groeien onze kinderen op? Is het een sfeer van oprechtheid en waarheid of een sfeer van 'doen alsof'? Zij prikken daar echt doorheen of voelen het aan. Onze kinderen zijn niet beter of slechter dan wij. Zij zijn zwakker en kwetsbaarder en hebben onze leiding en ons voorbeeld nodig.

De Heer heeft tot de mensen moeten zeggen met het oog op de farizeeën: 'Doe wel naar hun woorden, maar niet naar hun werken'. Dat moet niet op ons als ouders toegepast kunnen worden. Het geven van de farizeeën wijzen wij terecht als huichelarij af. Maar dit moet er ons niet toe brengen niet te geven of weinig te geven. Paulus heeft gezegd dat geven een zegen is. En van de Heer Jezus zijn de woorden bekend: 'Het is gelukkiger te geven dan te ontvangen'. Het is jammer te moeten constateren dat veel mensen, en helaas ook gelovigen, dik tevreden zijn met de zegen van het ontvangen en aan die andere zegen helemaal niet toekomen.

In dat geven moeten we ook onze kinderen betrekken. Ik zie wel eens hoe vaders een kleine dreumes wat geld in de hand stoppen om in de collectezak te werpen. Ik heb dat zelf ook wel gedaan. De kleintjes doen dat graag. En waarom zouden wij hun dat plezier niet gunnen? Maar wij moeten niet denken dat dat genoeg is om te leren geven. Dat doen zij pas als wij hen, wat groter geworden, bijv. leren met zakgeld om te gaan of met wat eigen verdiensten. En dan moeten zij leren daarvan ook een deel voor de Heer af te staan, die immers hun grote Kindervriend is.

Ik ontving lang geleden van een jeugdige scholier eens een bedrag van een paar tientjes. Hij had een paar maand een krantenwijk verzorgd en de abonnementsgelden geïnd. Van het verdiende geld wilde hij dit bedrag voor de zending besteden. Of ik dit wilde doorgeven? Ik heb dit met een blij hart voor die jongeman gedaan en ook de ouders gelukkig geprezen met dit resultaat van hun opvoeding. Jong geleerd is oud gedaan! U kent dit spreekwoord wel.

Ten slotte nog uit de Spreuken van de wijze koning Salomo: 'Vereer de HEERE met je bezit, met de eerstelingen van heel je opbrengst, dan zullen je schuren gevuld worden met overvloed en je perskuipen overlopen van nieuwe wijn' (Spr. 3:9,10). Dit is iets heel anders dan de inkomsten gebruiken om het vermogen te doen groeien, wat voor veel mensen het ideaal schijnt te wezen. Maar weinigen onder ons zijn landbouwers of wijnboeren, maar God zal Zijn belofte waarmaken en al Zijn kinderen zegenen voor wat zij aan Hem offeren.

De Israëlieten moesten geven van de *eerstelingen*. God eerst – dat moest het ideaal zijn. Wie zijn salaris of loon ontvangt, doet er dan ook goed aan daarvan direct aan het begin voor de Heer af te zonderen naardat hij welvaart heeft en naardat in zijn hart heeft voorgenomen (2 Kor. 9:6-8; 1 Kor. 16:2). Geven van de eerstelingen is beter dan geven van de restanten!

H. Wilts
(uit: *Gezin naar Gods plan*)